

I sommeren 2005 cyklede fotograf Simon Høgsberg fra Danmark til Istanbul på en københavnsk bycykel. Missionen var at finde det gode i mennesket på vej ned gennem Europa. Det lykkedes. Ud & Se bringer uddrag af den dagbog, han skrev på turen

DA SIMON CYKLEDE UD FOR AT FINDE

GODHEDEN

DAG 1

Jeg har kørt 90 kilometer. Jeg sidder på en Shellstation seks kilometer fra Vordingborg. For lidt siden gik en mand med tre tomme Tuborgflasker ind i butikken. Han kom ud igen med tre flasker med kapsler på. Han står og drikker sin flaske med en fed kvinde uden fortænder og en tyk dreng, der kunne være deres søn. En lige så fed fyr skulede efter mig, da han med en fransk hot dog i venstre hånd kørte forbi mig i sin bil. I hans bagrude var der en stor stofhånd, der giver bagvedkørende bilister fingeren. Jeg bad ikke mig selv ryste på hovedet. Det skete helt naturligt. De er alle sammen danskere.

Dag 5. Polen. Roadkill i rabatten.

DAG 5

I dag cyklede jeg 65 kilometer i Polen. Det tog seks timer. Jeg er i Tyskland nu – i et stort rum i en bjælkehytte tre kilometer fra den polsk-tyske grænse. Mit ophold i Polen var kortvarigt, men ubehageligt. Jeg følte mig ikke tryk, mens jeg var der. Før jeg kørte ind i Polen, sagde tre mennesker uafhængigt af hinanden til mig 'Vær varsom i Polen, pas godt på dine ting, polakkerne stjæler.' Jeg fik intet stjålet i de seks timer, jeg var i Polen. Jeg fandt opholdet ubehageligt af en anden grund. Mit indtryk var, at hver af de cirka 200 mennesker, som jeg lagde mærke til i byerne, jeg kørte igen-

nem, intet andet udstrålede end tavs fjendtlighed. Der var ingen varme at finde i furen mellem deres bryn. Jeg smilede og nikkede til 40. Tre af de 40 gengældte min hilsen. De sidste 37 skulede vredt eller så væk. Jeg ønskede at blive budt velkommen ved at smile og få smilet returneret. Men de gad mig ikke. Det lyshårede fjols på cyklen. I det mindste blev jeg ikke kørt ned.

DAG 7

Klokken er 22.30, og jeg sidder i en T-shirt på en stol i en

Dag 7. Ullendorf, Tyskland. Min værtinde på Pension Blanche i Ullendorf.

baghave på en pension i landsbyen Ullendorf. Ullendorf ligger 200 kilometer sydøst for Berlin. Det er ikke landsbyen, der gør mig høj, mens jeg sidder her. Det er alt dét, der er sket i dag. Jeg forlod bjælkehytten klokken 11. Jeg cyklede i seks timer. Det er ikke til at forklare, hvor fedt det var. Jeg sveder, når jeg cykler. Det er fedt i sig selv. Jeg standser. Drikker vand. Smækker støttefoden op. Kommer i trance igen. Jeg så en stork. Bestilte kaffe i en landsby. Røg cigaretter. Jeg mødte et usædvanligt sympatisk dansk ægtepar i en landsby. Og tog afsked med dem igen. Godt. Ikke mere snak. Klokken er 21.30, og jeg ser et skilt, hvorpå der står, at jeg ikke kan komme til Lieberrose, som jeg har planlagt. Grunden er vejarbejde. Det er ved at blive mørkt. Der er graner på begge sider af vejen. Ingen biler. Jeg kunne slå mit telt op, men jeg har brug for mad. Jeg ser et skilt. Der står 'Pension Blanche – 6 kilometer'. Jeg ved, jeg ikke kan cykle mere end seks kilometer – mit knæ gør ondt. Jeg når pensionen og får et fantastisk rum. 18 euro med morgenmad. Pensionsdamen hvisker. Hun vil ikke vække de andre gæster. Jeg hvisker 'Er det muligt at få en kop kaffe? Jeg kunne vel ikke få noget mad? Jeg er simpelthen så sulten.'

15 minutter går. Jeg møder hendes mand i baghaven. Han siger 'Min kone har stillet mad frem til dig.' Jeg går ind i deres dagligstue. Jeg får lyst til at ringe hjem og fortælle mine foræl-

dre, hvad jeg ser. Jeg har hele den store dagligstue for mig selv. Konen undskylder for en sikkerheds skyld bordet, hun har dækket til mig. Jeg er den lille. Jeg bruger ordet fantastisk. Jeg ved, det ikke rækker. To forskellige slags ost. To forskellige slags skinke. En kande kaffe. Fløde. Juice. 10 skrællede agurkestykker med purløg omkranser en tomat. Jeg siger ordet igen 'Fantastisch.' Jeg er mæt nu. Og en anelse lamslået. Verden har igen vist mig, at den er større, end jeg troede.

DAG 25

Jeg sidder og ryger en cigaret. Drikker en kop kaffe. Jeg har poser under øjnene. Jeg er lykkelig. Klokken er 10 eller 11 om formiddagen. Jeg sidder ved et bord uden for en café i landsbyen Bozovici. Bozovici ligger i det sydlige Rumænien. Jeg nåede Bozovici i går klokken 19. Jeg kunne ikke cykle meget længere. Jeg spurgte damen i caféen, om der var et hotel i den her by eller i en af de nærliggende landsbyer? Hun sagde, at det var der ikke. Det betød, at jeg skulle sove i telt. Jeg købte lidt mad til aftenen i caféen og bestilte en kop kaffe. Ved bordene uden for caféen sad en del unge mennesker. De blev ved med at kigge på mig. Jeg havde cykelbukser på, havde lyst hår. Jeg rejste mig, tog kortet i cykelkurven, pegede på København, på mig selv, lavede en cykelbevægelse med hænderne og sagde 'Istan-

Dag 27. Klokken 20.30, nær grænsen til Bulgarien og 40 kilometer fra nærmeste Visa-automat. Uden den energidrik, som er ulovlig i Danmark, og som den ene af de tre serbere købte til mig samme eftermiddag, ville jeg ikke have nået bankautomaten samme aften og fået et værelse.

Dag 25. Bozovici i det sydlige Rumænien. Drengen Christof, der talte engelsk, sidder yderst til højre. Jeg måtte anstrenge mig for at overtale ham og hans venner til at lade mig købe en cola til dem. De var bange for, det blev for dyrt for mig. De syv colaer og rette, jeg bestilte, kostede tilsammen fire en halv euro.

Dag 29. Botevgrad, Bulgarien. Fyren til højre viste mig vej ved at køre foran mig i sin bil. Manden til venstre er hans ven. Før vi tog afsked, stod de to venner i 20 minutter og diskuterede, hvilken rute det var bedst for mig at tage gennem Bulgarien til Istanbul.

10 skrællede agurkestykker med purløg på omkranser en tomat

bul'. De piftede, grinede, begyndte at tale ophidset indbyrdes. Et kvarter gik. Cafédamen kom ud. Hun sagde 'Måske har vi en lejlighed, du kan bo i.' Hun pegede på blokken på den anden side af gaden. Jeg sagde 'O.k.!' Jeg sagde 'Hvor meget vil det koste?' Jeg var ikke sikker på, jeg havde lyst. En dreng, der kunne engelsk, blev tilkaldt. Han sagde 'Vent her en time, så kommer manden, der ejer lejligheden, med nøglerne.' Jeg spurgte igen 'Hvor meget koster det?' Drengen sagde, at det ikke kostede noget. Det var gratis. Manden kom. Den engelsktalende dreng, hans kæreste og to venner sagde 'Kom' – de viste mig lejligheden. Tre værelser. Intet bad. Fugtplettede gulvtæpper. Edderkopper i hjørnerne. Drengene havde båret min cykel ind i lejligheden. Det var sådan, det måtte være. Drengen, der kunne engelsk, sagde 'Tag noget skiftetøj med – du kan få et bad hos min ven.' Efter badet mødte jeg gruppen på cafeen. De satte sig omkring mig i en rundkreds. Talte sammen ivrigt. Råbte. Mit blodsukker-niveau var lavt. En spurgte, om jeg var sulten. Jeg sagde 'I'm so hungry.' Jeg spurgte medlemmerne af gruppen, om de havde spist. Det havde de alle. Den engelsktalende dreng sagde 'Har du lyst til at tage hen på en restaurant med os?' Jeg sagde ja. Vi

tog to biler – otte mennesker i alt. De skulle ikke have noget, de så på mig, mens jeg spiste. Vi kørte tilbage til caféen. Hang ud en time. Drengen, der kunne tale engelsk, brugte displayet i sin mobiltelefon til at lyse for mig hen til lejligheden. Det er dér, jeg har sovet i nat. Det er ved bordet i cafeen, jeg ankom til i går aftes, jeg sidder nu. Jeg må af sted.

DAG 27

Jeg kunne græde. Jeg er på nippet til det. Det vil tage for lang tid at forklare, hvad der er sket i dag. Men min hjerne kan ikke længere følge med begivenhederne. Jeg vågnede i Rumænien, kørte otte timer i Serbien og ligger nu på sengen i et hotelværelse i Vidin, Bulgarien. Jeg er blevet tynd, siden jeg forlod Danmark for 26 dage siden. Jeg fik en sms fra min bank i aften. Den sagde, jeg havde nået min kreditgrænse i den her måned. Jeg føler mig hul indvendig, jeg trænger til hvile. Har kørt 110 kilometer i dag. Har lavet et interview med tre serbere til Danmarks Radio. De fortalte, at de arbejder hele tiden. De er i midten af 20erne. Den ene af dem arbejder som tjener på en klub. Han får 42 kroner for ni timers arbejde. Han mener, at Serbien er en

Dag 30. Bulgarien. Tre vakuumpakkede croissanter med abrikosfyld og to flasker vand. Jeg vil-le have betalt 300 kroner for det, som familien gav mig gratis.

Spillere fra hele Europa har indtaget alle værelserne. Receptionisten smilede. Der var ikke en skid at smile af. Jeg gik ud på gaden og standsede en pige, hun sagde, der var yderligere et hotel i byen. Hun forklarede mig retningen. 500 meter derfra spurgte jeg tre mænd: 'Ved I hvor hotellet er?' Den ene sagde 'Kom.' Vi gik 100 meter, manden gik ind i hotellet og kom ud igen med dårligt nyt. Ingen værelser var ledige. Jeg sagde tak, han forsvandt, tanken om at sove i telt var mig meget imod. En halv time senere prikkede samme mand mig på skulderen. Jeg havde lige købt ind til en aften under teltdugen. Han sagde 'Lidt uden for byen er der et kollegium for studerende. Min ven er i bil. Han vil vise dig vejen. Kør efter ham på cyklen.' Vi kørte en kilometer, bilen holdt ind foran en barak mellem graner, venen steg ud og indledte en samtale med en ældre dame, der holdt opsyn med bygningen. Vennen talte min sag. Damen foretog et opkald, men jeg forstod på hendes ansigtsudtryk, at jeg ikke kunne få et værelse her. Den anden af de tre mænd, jeg havde mødt inde i byen, kom kørende på sin cykel op ad havegangen foran bygningen. Vi hilste, han talte til sin ven, som gik over til en idrætshal på den anden side af gaden. Fem minutter senere stod vi tre i receptionen i et sportskollegium, der lå ved siden af hallen. Manden, hvis bil jeg havde fulgt efter på cykel, sagde 'Du kan få et værelse her, det koster 10 leva.' Han virkede irriteret over, at jeg skulle betale så meget. 10 leva svarer til fem euro. Jeg sagde, at det var fint. Jeg rakte receptionisten en 20-leva-seddel og forstod på hans irriterede udtryk, at han ikke kunne veksle. Fyren, jeg havde fulgt efter herud, gav mig 20-leva-sedlen tilbage og fiskede fem to-leva-sedler op af sin egen lomme og gav dem til receptionisten. Jeg kunne ikke tro, hvad jeg så. Selvfølgelig lod jeg ham ikke betale for mit værelse. Men han var parat til det. Det er dét, jeg ikke fatter. Efter alt det, han havde gjort for mig i løbet af aftenen, ville han oven i købet betale for mit værelse. Før vi tog afsked, stod de to venner i 20 minutter og diskuterede, hvilken rute det var bedst for mig at tage gennem Bulgarien til Istanbul.

DAG 30

Bulgarien er et vidunderligt land. Det land, hvor jeg har følt mig mest velkommen af de otte lande, jeg har rejst igennem. Jeg var en klovn her til morgen. Jeg vågnede i en by, men undlod at købe mad og vand til turen gennem bjergene mod Sofia. Jeg tænkte, at der måtte være en restaurant på vejen. Da jeg havde cyklet og trukket cyklen 10 kilometer, var jeg dehydreret og afkræftet af sult. En dreng og tre voksne nærmede sig på cykel. Jeg holdt en hånd i vejret. De standsede. Jeg spurgte dem 'Er der en restaurant i bjergene?' De sagde 'Nej.' En ung kvinde, som var sammen med dem, og som kørte bag dem i bil, standsede. Hun vekslede nogle ord med flokken på cykel, steg ud af bilen, skubbede førersædet frem og krydsede vejen mod mig →

Dag 37. Velkommen.

ghetto. Han har ikke penge eller visum til at kunne forlade landet. I de otte timer, jeg opholdt mig i Serbien, købte jeg intet. Ingen bankautomater accepterede Visa. Han gav mig en iskaffe. Han gav mig en energidrik. Han bad mig om mit nummer. Han sagde 'I'll call you.' Vi havde kun snakket sammen i to timer. Han bad sin ven, der er bedre til engelsk end han selv, bede mig tage med dem til deres by og tilbringe aftenen med dem. Jeg kunne ikke. Jeg ville ikke. Jeg var ikke overrasket over, de spurgte. Det her er ikke Danmark. Det er Balkan. Folk er ikke bange for at forpligte sig her. Men det er jeg. Det er nu ikke derfor, jeg kunne græde. Grunden er snarere den, at jeg har presset mig selv for hårdt for længe.

DAG 29

Jeg sidder i en lænestol på værelse 102 i en bygning, der ligner et kollegium. Bygningen ligger i Botevgrad. Botevgrad ligger i midten af Bulgarien. Jeg nåede Botevgrad klokken 20 i aften. Jeg kørte ind til byens største hotel og spurgte receptionisten, om de havde et værelse for en nat. Hun rystede på hovedet og sagde 'No.' I den her weekend er der et basketballstævne i byen.

Her er ingen fuckfingre i bagruden.

med en hvid plasticpose i hånden. Hun sagde 'Her er nogle croissanter til turen.' Den ældste mand i familien spurgte, om jeg ville have noget vand. Jeg udstødte en langtrukken lyd, som betød ja. Kvinden stillede mig et spørgsmål, og mens jeg besvarede det, gav manden mig to flasker vand. Da flokken var kørt, spiste jeg de tre vakuumpakkede croissanter lige efter hinanden. Jeg drak den ene af de to flasker vand, røg en cigaret og tog mig selv i at ryste på hovedet af det, der var sket. Familien selv virkede ikke stolt over at have hjulpet mig. For dem var det en selvfølge. Tre croissanter, vorherre bevares. For mig var det et lykketræf, men intet mirakel. Sådan er bulgarerne. Det er dét, jeg forsøger at sige.

DAG 34

Jeg føler mig som en berømt her i Tyrkiet. Som en langhåret Eminem med en Energi E2-cykel mellem benene. Hver tiende chauffør dytter til mig, når han passerer mig på landevejen, og der er mange bilister på vejene. For to dage siden lændede en reservebuschauffør sig ud ad den åbne dør i en bus i fart og smed en vandflaske ud på vejen, for at jeg ikke skulle tørste. I dag så jeg en mand sende mig fingerkys i tre sekunder, før busen, han sad i, drejede om et hjørne. Og jeg ved, at ingen af de tilkendegivelser er ondt ment. Alligevel tager jeg mig selv i at slå blikket ned, når jeg går hen ad gaden i de små byer. For blikkene klistrer til mig som sveden, og Danmark har lært mig at være ydmyg. Jeg slår blikket op og spørger en mand, hvor den nærmeste internetcafé ligger. Manden virker benøvet over, at jeg har valgt at spørge netop ham. Havde Eminem gået på gaden i København, ville han have fået den samme behandling. Men jeg har ikke udgivet nogen plader her, og alligevel behandler tyrkerne mig med samme respekt som den, vi viser et idol. Her er ingen fuck-fingre i bagruden. Kun børn og voksne, der vender sig og vinker til en dreng fra et land, hvor den slags venlighed er værdsat, men så sjældent, at man savner den, så snart hjulene rammer Kastrup.

EPILOG

Jeg nåede Istanbul, 37 dage efter at jeg forlod Danmark. 17 timer senere tog jeg flyet til København. Det lykkedes at få cyklen med i flyet. ●